

Min personliga upplevelse av årsmötesresan 2009

"Vad gör du?" frågade hustrun.

"Jag packar för resan till Åland."

"Jag ser det", fortsatte hustrun, "men vad ska du med skyddskor, knäskydd och de där tjocka handskarna till?"

"Men jag har ju berättat för dig att jag ska åka färja till Åland med pensionärerna", fortsatte jag.

"Och?"

Hustrun ser visserligen nästan ut som en tonåring och nu pratar hon dessutom som en sådan.

"Och? Vad då och?" undrade jag nu lite irriterat.

"Ja, vad ska du med skyddskor, knäskydd och tjocka handskar till?"

"Jag ska ut och åka båt med pensionärer och du vet hur pensionärer är. De knuffas, trampas och trängs för att komma först i köerna. Och minns du inte att jag fick en gaffel i handen vid frukostbuffén en gång."

Jag packade färdigt, vinkade av hustrun och sökte mig till den chartrade bussen som skulle tas oss till färjeterminalen. Bussen kom i sikte och jag fasade för att stiga ombord och tog ett djupt andetag. Då kom första chocken. Pensionärerna satt lugnt och stilla på sina platser och hälsade artigt och glatt. Kommen till en ledig plats satt jag mig tungt och pustade ut. Tänk att jag kunde gå genom hela bussen utan att bli trängd och nertrampad.

Bussen kom iväg ut på motorvägen och föll in i den livliga trafiken. Skönt tyckte jag att slippa sitta i dessa köer varje dag. Framkommen till terminalen träffade vi andra pensionärer som hade tagit sig hit på andra sätt. De var lika lugna och trevliga som mina medpassagerare på bussen. Lite trångt var det när vi bordade färjan men jag blev inte trampad på eller knuffad. Det är inte någon hejd på chocker i dag.

Hytten jag skulle sova i hittade jag enkelt. Jag började byta om till middagen som skulle intas gemensamt i någon av restauranterna ombord. Vad jag förstod skulle vi sitta på varsin stol vid gemensamma bord och få maten serverad. Risken var nog liten för närkontakter så jag brydde mig inte om att ta på mig min skyddsutrustning. Middagen smakade bra och sällskapet vid bordet var trevligt och uppsluppet.

Efter middagen var det dags för nöjen. Det fanns flera barer både med och utan underhållning och så naturligtvis det välbesökta dansgolvet. Nu var det nog dags för mig att ta på skyddskor och knäskydd för att sedan mingla med de andra passagerarna. Eller som barnbarnet sa när hon återberättade det som hennes föräldrar hade varit med om på en bal. "De gick omkring och *vinglade* med andra gäster". Nåja kvällen förlöpte skadefritt. Det blev en sen kväll därför att ibland har man mycket att prata om och lyssna till.

Morgonen efter var det dags för frukost. Jag bävade. Iklädd skyddsskor, knäskydd och med mina tjocka handskar i fickan traskade jag ner till frukostmatsalen. Nästa chock. Det gick att plocka för sig av godbitarna och i lugn och ro sätta sig vid ett bord och inta frukosten utan något som helst handgemäng. Mina medpassagerare uppförde sig civiliserat och trivsamt.

Nu var det dags för årsmötet i färjans konferensdel. Den här gången vidtog jag inte mina skyddsåtgärder. Jag lämnade alltså skyddsskor, knäskydd och handskar i hytten. Jag trodde inte att de förtroendevald skulle gå till handgripligheter vare sig de blev valda eller inte. Och min hytt låg ju inte så långt bort. Nåja mötet genomfördes i god ordning och jag slapp vinna på någon av alla de lotter jag köpte efteråt.

Foto: Lars Holmqvist

Årsmötet med bl.a. Jörgen, Barbro och Rune.

Efter mötet vidtog ett informellt möte med mina "hemsidekamrater". Även det mötet avhandlades utan några fysiska men. Nu blev det lunch och kaffe med tid att njuta av färden genom Stockholms skärgård på svarta vatten mellan vita holmar och skär.

Fikadags.

Årsmötesresan blev nu inte som jag trodde. Jag blev varken trampad på, knuffad omkull eller akupunkterad. Det blev en mycket trevlig resa med trevligt umgänge, god mat och ett flertal chocker.

Väl hemkommen tog hustrun emot mig i dörren med första förbandslådan i ena handen. Hon hade tydligen skrämmts när jag packade min skyddsutrustning, och som det visade sig, var helt onödig. "Nästa år tar du väl inte med dig skyddsutrustningen?" undrade hustrun stillsamt. "Jag tror inte det" svarade jag. Men jag var inte helt övertygad.

Lars Holmqvist